

ydes Vederlag for, er den, der saaledes er udnyttet, ikke bunden ved den af ham afgivne Viljeserklæring.

Det samme gælder, hvis Tredjemand har gjort sig skyldig i et saadant Forhold som i 1ste Stykke omtalt, og den, til hvem Viljeserklæringen er afgivet, indsaa eller burde indse dette.

Ved de foranførte Bestemmelser sker der ingen Ændring i Sølovens § 227.

§ 33.

Selv om en Viljeserklæring ellers maatte anses for gyldig, kan den, til hvem Erklæringen er afgivet, dog ikke paaberaabe sig den, naar det paa Grund af Omstændigheder, som forelaa, da Erklæringen kom til hans Kundskab, og hvorom han maa antages at have været vidende, vilde stride imod almindelig Hæderlighed, om han gjorde den gældende.

§ 34.

Den, der har afgivet en Viljeserklæring, som ved Fejlskrift eller anden lignende Fejltagelse fra hans Side har faaet et andet Indhold end tilsigtet, er ikke bundet ved Erklæringens Indhold, hvis den, til hvem Erklæringen er afgivet, indsaa eller burde indse, at der forelaa en Fejltagelse.

Bliver en afgiven Viljeserklæring, som befordres ved Telegraf eller mundtlig fremføres ved Bud, forvansket ved Fejl fra Telegrafvæsenets Side eller ved urigtig Gengivelse af Budet, er Afgiveren ikke bunden ved Erklæringen i den Skikkelse, hvori den kom frem, selv om den, til hvem Erklæringen er afgivet, var i god Tro. Vil Afgiveren gøre gældende, at Erklæringen er uforbindende, har han dog at give Meddelelse derom uden ugrundet Ophold, efter at Forvanskningen er kommet til hans Kundskab. Undlader han det, er han bunden ved Erklæringen i den Skikkelse, hvori den kom frem, saafremt den, til hvem Erklæringen er afgivet, var i god Tro.

§ 35.

Er en skriftlig Viljeserklæring oprettet paa Skrømt, og har den, til hvem Er-